

SAMANTA JANG

Dablin
STREET

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Samantha Young

ON DUBLIN STREET

Copyright © Samantha Young, 2012

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with NAL Signet, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Dablin
STREET

PROLOG

Okrug Sari, Virdžinija

Dosadno mi je.

Kajl Remzi mi šutira zadnju nogu stolice ne bi li mi privukao pažnju, a juče je to radio mojoj najboljoj drugarici Dru Troler. Ne želim da je nerviram. Ona se žestoko loži na Kajla. Umesto toga, gledam kako Dru pored mene crta hiljadu srculenaca u uglu beležnice dok profesor Evans žvrlja još jednu jednačinu na tabli. Stvarno bi trebalo da obratim pažnju jer sam očajna iz matematike. Mami i tati se neće svideti ako padnem iz nekog predmeta u prvom srednje.

„Gospodine Remzi, hoćete li da pridete tabli i odgovorite na pitanje ili biste radije da ostanete iza Džoslin kako biste joj još malo šutirali stolicu?“

Cela učionica se zakikota, a Dru mi dobaci optužujući pogled. Namrštila sam se i pogledom prostrelila profesora Evansa.

„Radije bih ostao ovde, profesore Evanse“, odgovori Kajl mangupski. Prevrnula sam očima, odbijajući da se okrenem iako sam na potiljku osećala vrelinu njegovog pogleda.

„To je bilo retoričko pitanje, Kajle. Dođi.“

Kucanje na vratima prekinulo je Kajlov pomirljiv uzdah. Svi smo se umirili kad smo ugledali našu direktorku, gospođu Šo. Šta li direktorka traži na našem času? To može značiti samo nevolju.

„Au“, promrsi Dru sebi u bradu. Namrštila sam se i dobacila joj pogled. „Panduri.“

Zapanjena, okrenula sam se prema vratima kad je gospođa Šo promrmljala nešto profesoru Evansu i, stvarno, kroz prorez u vratima ugledala dva policajca kako čekaju u hodniku.

„Gospođice Batler.“ Iznenađeno sam pogledala gospođu Šo kad me je pozvala. Zakoračila je prema meni i srce mi je skočilo u grlo. Pogled joj je obazriv, saosećajan, i odmah sam poželela da uzmaknem od nje i onoga što će mi reći. „Možete li da pođete sa mnom, molim vas? Ponesite stvari.“

U takvim okolnostima učenici bi trebalo da počnu da se došaptavaju, misleći da sam u nevolji. Ali, kao i ja, naslutili su da nije to posredi. Šta god da ću čuti u hodniku, niko me neće zafrkavati zbog toga.

„Gospođice Batler?“

Tresem se od navale adrenalina i jedva čujem od hučanja krvi u ušima. Da se nije nešto desilo mami? Ili tati? Ili Bet, mojoj mlađoj sestri? Moji roditelji su uzeli slobodnu nedelju kako bi se oporavili od stresa posle, kako oni kažu, mahnitog leta. Trebalo je da odu na izlet s Bet.

„Džos.“ Dru me je nežno gurnula. Čim mi je laktom dotakla ruku, skočila sam iz klupe. Stolica zaškripa po parketu. Ne gledajući ni u koga, otvorila sam torbu i ubacila sve s klupe u nju. Šaputanje se širi učionicom kao hladan vetar kroz pukotinu u prozorskom okviru. Iako ne želim da saznam šta me čeka, stvarno hoću da izađem odavde.

Polusvesno sam stavljala jednu nogu ispred druge i izašla s direktorkom u hodnik. Vrata učionice se zatvoriše iza mene. Ne progovaram. Samo zurim u gospođu Šo, pa u policajce, koji me gledaju s uzdržanim saosećanjem. Tek tad pored zida spazih jednu ženu. Izgleda ozbiljno ali pribrano.

Gospođa Šo spusti ruku na moju. Pogledala sam njenu šaku na svom džemperu. Nismo nikad razmenile ni dve reči, a sad mi drži ruku? „Džoslin... ovo su policajci Vilson i Majkls. A ovo je Ališa Njudžent iz CSR-a.“

Upitno sam je pogledala.

Gospođa Šo je prebledela. „Iz Centra za socijalni rad.“ Strah mi steže srce. Teško dišem.

„Džoslin“, nastavi direktorka, „veoma mi je žao što ti ovo moram reći... ali tvoji roditelji i sestra Elizabet doživeli su udes.“

Čekam, osećajući kako mi se pritisak u grudima pojačava.

„Svi su poginuli na mestu, Džoslin. Mnogo mi je žao.“

Žena iz CSR-a mi priđe, govoreći nešto. Pogledala sam je, ali vidim samo boje od kojih je sačinjena. Čujem samo prigušen žagor, kao da pored nje voda kulja iz česme.

Ne mogu da dišem.

Prestravljena, posegnula sam za nečim, bilo čim što će mi pomoći da dišem. Osetila sam nečije ruke na sebi.

Pribrane, umirujuće reči. Nešto mokro na obrazima. Nešto slano na jeziku. A srce... kao da će pući koliko brzo kuca.

Umirem.

„Diši, Džoslin.“

Neko mi je iznova ponavljao te reči sve dok se nisam usredsredila na njih. Posle nekoliko trenutaka, puls mi uspori i pluća se raširiše. Tačke pred očima počеше da se razilaze.

„Tako je“, prošaputa gospođa Šo, ohrabrujući mi trljajući leđa toplom šakom. „Tako je.“

„Trebalo bi da krenemo.“ Glas žene iz CSR-a probi se kroz izmaglicu oko mene.

„U redu. Džoslin, jesi li spremna?“ upita gospođa Šo tiho.

„Mrtvi su“, rekla sam pošto sam morala da osetim te reči. Nemoguće je da su istinite.

„Žao mi je, dušo.“

Hladan znoj izbi mi na dlanovima, ispod pazuha, na potiljku. Celo telo mi se naježi. Ne mogu da prestanem da se tresem. Iznenada mi se zavrte u glavi i zateturah se ulevo. Bez upozorenja, povraćka mi krenu iz zapenušane utrobe. Nagla sam se i izručila doručak po cipelama žene iz centra za socijalni rad.

„To je šok.“

Stvarno?

Ili je putna mučnina?

U jednom trenutku sedela sam *tamo*. Tamo, na toplom i sigurnom. A nekoliko sekundi kasnije, uz škripu metala...
...našla sam se na sasvim drugom mestu.

PRVO POGLAVLJE

*Škotska
Osam godina kasnije*

Lep je dan za traženje novog doma. I nove cimerke.

Izašla sam iz vlažnog, starog ulaza svoje džordžijanske zgrade na zapanjujuću edinburšku vrućinu. Pogledala sam u slatki teksas šorc na zeleno-bele pruge koji sam pre nekoliko nedelja kupila u *Topšopu*. Otad je neprestano padala kiša i očajavala sam da nikad neću imati priliku da ga obučem. Ali sunce je izašlo, viri nad ugaonom kulom brantsfildske evangelističke crkve, topi moju setu i vraća mi malo nade. Iako sam sa samo osamnaest godina ostavila za sobom ceo život u Americi, ne prijaju mi promene. Bar ne više. Navikla sam se na svoj veliki stan, iz koga je nemoguće istrebiti miševe. Nedostaje mi najbolja drugarica Rijan, koja mi je bila cimerka od druge godine na Edinbuškom univerzitetu. Upoznale smo se u internatu i odmah zbližile. Obe smo zatvorene i prijalo nam je

druženje iz prostog razloga što nikad nismo jedna drugu pritiskale razgovorima o prošlosti. Mnogo smo se zbližile kao brucoškinje i na drugoj godini odlučile da iznajmimo stan (ili „prebivalište“, kako bi Rijan rekla). Pošto smo diplomirale, Rijan je otišla na doktorske studije u London, a ja sam ostala bez cimerke. Šlag na torti je što sam ostala i bez drugog najboljeg prijatelja, njenog dečka Džejmisa. Otrčao je u London (grad koji prezire, dodala bih) da bi bio s njom. A trešnjica na torti? Moj stanodavac se razvodi i potreban mu je stan.

Već dve nedelje se javljam na oglase devojaka koje traže cimerke. Zasad nemam sreće. Jedna nije htela da deli stan sa Amerikankom. Samo sam joj uputila pogled koji poručuje *koji ti je*. Tri stana su bila jednostavno... grozna. Prilično sam sigurna da jedna devojka prodaje drogu, a čini mi se da je stan poslednje posećeniji od javne kuće. Zaista se nadam da ću danas imati sreće s Eli Karmajkl. To je najskuplji stan koji bi trebalo da pogledam i nalazi se na drugoj strani grada.

Štedljivo se ophodim prema nasledstvu, kao da ću smanjiti gorčinu „sreće“ koju sam imala ako trošim što manje. Ali postajem očajna.

Ako želim da postanem spisateljica, potrebni su mi odgovarajući stan i odgovarajuća cimerka.

Naravno, mogu da živim i sama. Mogu to da priuštim sebi. Međutim, zaista mi se ne dopada pomisao da budem sasvim sama. Iako osamdeset odsto svega zadržavam za sebe, volim da budem okružena ljudima. Uspem da sagledam nešto iz njihovog ugla kad pričaju o stvarima koje lično ne razumem, a verujem da je dobrim piscima

potrebno da čuju raznovrsna mišljenja. Iako ne moram, četvrtkom i petkom uveče radim u jednom kafiću u Džordž stritu. Stari kliše je tačan: šankeri čuju sve najbolje priče.

Družim se s dvoje kolega, Džo i Krejgom, mada se zapravo viđamo samo na poslu. Ako želim da imam ikakav život, potrebna mi je cimerka. Dobro je i što je taj stan udaljen samo nekoliko ulica od posla.

Trudila sam se da potisnem nervozu zbog traženja novog stana i osmatrala ne bih li ugledala slobodan taksi. Bacila sam pogled prema poslastičarnici, poželevši da imam vremena za sladoled i umalo propustila taksi koji je išao suprotnom stranom ulice. Podigla sam ruku, a taksista me je video i zaustavio se pored ivičnjaka. Proverila sam da mi ništa ne ide u susret, potrčala preko široke ulice i uspela da ne završim kao zeleno-bela buba na vetrobranu nekog siromaška, želeći samo da se domognem kvake automobila.

Umesto kvake uhvatila sam nečiju šaku.

Zbunjena, podigla sam pogled s preplanule muške šake uz dugačku ruku, široka ramena i lice zaklonjeno sunčevim zracima koji mu padaju na glavu. Nada mnom se nadvija tip visok preko metar i osamdeset. Ja sam sitna s metar i šezdeset dva.

Primetila sam njegovo skupo odelo i zapitala se zašto ovaj čovek drži ruku na mom taksiju.

Uzdah pobeže s lica u senci. „Kuda ideš?“, upita dubokim, hučnim glasom. Živim ovde četiri godine, ali milozvučni škotski naglasak i dalje može da mi pošalje žmarce niz kičmu. A svakako sam osetila žmarce od njegovog, iako je pitanje bilo kratko.

„U Dablin strit“, odgovorila sam mehanički i ponadala se da idem dalje od njega, te da će mi ustupiti taksi.

„Dobro.“ Otvorio je vrata. „Idem u tom pravcu i, budući da već kasnim, predlažem da podelimo taksi umesto da deset minuta raspravljamo kome je potrebiji.“

Topla šaka mi se spustila na krsta i nežno me pogurala. Smušena, dozvolila sam da me strpa u taksi, skliznula preko sedišta i vezala pojas, pitajući se jesam li rekla da pristajem. Čini mi se da nisam.

Čula sam da je taksisti rekao Dablin strit pa sam se namrštila i promrmljala: „Hvala. Valjda.“

„Jesi li Amerikanka?“

Glas mu je bio blag, te sam konačno pogledala saputnika. O, *dobro*.

Au.

Tip u odelu ima oko trideset godina i nije klasični lepotan, ali zbog sjaja u očima i izvijenih uglova senzualnih usana, zajedno sa svim ostalim, odiše seksepilom. Vidi se da je mišićav po naborima izuzetno dobro skrojenog skupog sivkastosrebrnkastog odela. Sedi s opuštenošću muškarca koji je u formi, a stomak mu je ravan kao daska ispod prsluka i bele košulje. Svetloplave oči zaklonjene dugim trepavicama izgledaju zagonetno, ali nikako ne mogu da pređem preko njegove tamne kose.

Više volim plavokose. Uvek sam im davala prednost.

Ali donji stomak mi se nije zgrčio od želje na prvi pogled ni zbog jednog plavokosog. Posmatra me snažno, muževno lice – oštre crte, izvajana brada, široke jagodice i rimski nos. Obraze mu pokriva brada stara jedan dan, a

kosa mu je razbarušena. Sve u svemu, takva neurednost odudara od skupog firmiranog odela.

Tip u odelu izvi obrvu zbog mog otvorenog odmeravanja i moja želja se učetvorostruči, potpuno me iznenadivši. Nikad nisam osetila trenutnu privlačnost prema nekom muškarcu. A od divljih tinejdžerskih godina nije mi padalo na pamet da prihvatim seksualnu ponudu nekog mladića.

Mada nisam sigurna da bih ovog odbila.

Ukočila sam se, iznenađena i zbunjena, čim mi je to palo na um. Odmah mi se probudio odbrambeni mehanizam i navukla sam ućtiv izraz.

„Da, Amerikanka sam“, odgovorila sam, konačno se setivši njegovog pitanja. Okrenula sam glavu od njegovog znalačkog podrugljivog osmejka, praveći se da mi je dosadno i zahvalna što imam maslinastu put koja skriva crvenilo.

„U poseti?“, promrmljao je.

Pošto sam se iznervirala reakcijom na njega, zaključila sam kako bi trebalo što manje da pričamo. Ko zna kakvu bih glupost mogla da kažem ili uradim. „Ne.“

„Onda si studentkinja.“

Nije mi se dopao njegov ton. *Onda si studentkinja.* To je rekao uz metaforičko prevrtanje očima. Kao da su studenti najgori propaliteti bez ikakve svrhe u životu. Okrenula sam glavu da ga ubilački pogledam, ali uhvatila sam ga kako mi sa zanimanjem odmerava noge. Ovog puta sam ja izvila obrvu i čekala da odvoji te prelepe oči od moje nage kože. Osetivši moj pogled, tip u odelu me je pogledao u lice i primetio moj izraz. Očekivala sam da će se napraviti kao da nije balavio ili brzo skrenuti pogled. Nisam očekivala da će

samo slegnuti ramenima i onda mi uputiti najvragolastiji, najseksepilniji osmeh koji sam ikad videla.

Prevrnula sam očima, trudeći se da ne obraćam pažnju na iznenadnu vrelinu među nogama. „*Bila* sam studentkinja“, odgovorila sam pomalo otresito. „Živim ovde. Dvojno državljanstvo.“ Zašto li mu to govorim?

„Ti si polu-Škotkinja?“

Jedva da sam klimnula glavom, iako mi se mnogo dopalo kako je izgovorio „Škotkinja“ s tvrdim T.

„I šta radiš pošto si diplomirala?“

Šta ga briga? Pogledala sam ga krajičkom oka. Njegovo trodelno odelo mora da košta koliko i Rijanini i moji šugavi studentski obroci za sve četiri godine studija. „Šta ti radiš? Hoću reći, kad ne guraš žene u taksi?“

Odgovorio je podrugljivim osmejkom na moje peckanje. „Šta misliš da radim?“

„Mislim da si advokat. Na pitanja odgovaraš pitanjima, gurkaš, podrugljivo se smeškaš...“

Nasmejao se grleno i duboko, smehom koji mi je odjeknuo u grudima. Oči mu zablistaše. „Nisam advokat. Ali ti bi mogla da budeš. Čini mi se da si na pitanje odgovorila pitanjem. A to je...“ – pokazao je na moja usta a oči su mu postale nijansu tamnije dok mi je pogledom ocrtavao oblik usana – „svakako podrugljiv osmeh.“ Glas mu je postao promukao.

Puls mi se ubrzao kad su nam se pogledi sreli i ostali prikovani daleko duže nego što je kod neznanaca pristojno. Osećam vrelinu u obrazima... kao i na drugim mestima. Ovaj čovek i nemi govor naših tela sve me više uzbuđuju. Kad su mi se bradavice napele, toliko sam se zapanjila da

sam se vratila u stvarnost. Skrenula sam pogled s njega, zagledala se u vozila pored kojih smo prolazili i pomolila da se ova vožnja završi istog trena.

Kad smo se približili Prinses stritu i još jednom zastoju izazvanom tramvajskim projektom gradskog saveta, zapitala sam se hoću li izaći iz taksija bez daljeg razgovora.

„Jesi li stidljiva?“, upita tip u odelu i moje nade se raspršiše u vetar.

Jače je od mene. Njegovo pitanje me je nateralo da se okrenem prema njemu i zbunjeno osmehnem. „Molim?“

Nakrivio je glavu i zaškiljio. Izgleda kao lenji tigar, koji me pažljivo posmatra dok se pita jesam li plen vredan lova ili nisam. Stresla sam se kad je ponovio: „Jesi li stidljiva?“

Jesam li stidljiva? Ne. Nisam stidljiva. Samo blaženo ravnodušna. Tako mi se sviđa. Sigurnije je. „Otkud ti to?“ Ne odajem utisak stidljivosti, zar ne? Namrštila sam se pri toj pomisli.

Ponovo je slegnuo ramenima. „Većina žena bi iskoristila to što su zarobljene u taksiju sa mnom – odgrizle bi mi uvo, gurnule mi broj telefona pod nos... kao i druge stvari.“ Pogled mu se spustio na moje grudi pre nego što se brzo vratio na moje lice. Osećam kako mi krv ključa pod obrazima. Ne sećam se kad je poslednji put neko uspeo da me postidi. Nenaviknuta na to da me iko obesekopjava, pokušala sam da se otremem tog osećaja.

Zapanjena njegovim prevelikim samopouzdanjem, široko sam se osmehnula. Iznenadila sam se što me je preplavilo zadovoljstvo kad se nezatno razrogačio zbog mog osmeha. „Au, baš imaš visoko mišljenje o sebi.“

Nasmešio se i on meni. Zubi su mu beli, ali nisu savršeni, a njegov mangupski osmeh probudio mi je nešto nepoznato u grudima. „Samo govorim iz iskustva.“

„Pa, nisam od onih devojaka što daju telefon tipu koga su upravo upoznale.“

„Ah.“ Klimnuo je glavom kao da je upravo shvatio nešto u vezi sa mnom, a izraz mu je postao grublji i nezainteresovan. „Ti si od onih koje nemaju seks do trećeg sastanka, a zanimaju ih brak i deca.“

Namrštila sam se zbog njegovog prenagljenog zaključka. „Ne, ne i ne.“ Brak i deca? Stresla sam se pri toj pomisli, a grudi su mi stegli strahovi koje neprestano nosim na plećima.

Tip u odelu mi je uzvratio pogled. Ne znam šta mi je video na licu, ali opustio se. „Zanimljivo“, promrmljao je.

Ne. Nije zanimljivo. Ne želim da mu budem zanimljiva. „Neću ti dati svoj broj.“

Ponovo se široko osmehnuo. „Nisam ga ni tražio. A čak i da ga želim, ne bih ga tražio. Imam devojku.“

Nisam se obazirala na žaoku razočaranja u stomaku – a očigledno ni na filter između svog mozga i usta. „Onda prestani da me tako gledaš.“

Izgleda kao da mu je zabavno. „Imam devojku, ali nisam slep. Samo zato što ne smem ništa da preduzmem, ne znači da mi je zabranjeno da gledam.“

Ne prija mi pažnja ovog tipa. *Ja sam jaka, nezavisna devojka.* Pogledala sam kroz prozor i s olakšanjem primetila da smo stigli do Kvin strit gardensa. Dublin strit je odmah iza ugla.

„Može ovde, hvala“, dobacila sam taksisti.

„Gde?“, upita taksista.

„Ovde“, odgovorila sam malo oštrije nego što sam htela. Odahnula sam kad je uključio migavac pa se zaustavio. Bez pogleda ili reči tipu u odelu, pružila sam novac taksisti i posegnula za kvakom.

„Čekaj.“

Ukočila sam se i dobacila mu obazriv pogled preko ramena. „Molim?“

„Imaš li ime?“

Osmehnula sam se s olakšanjem što se udaljavam od njega i čudne privlačnosti među nama. „Zapravo, imam dva.“

Iskočila sam iz taksija, ne obazirući se na izdajničko zadovoljstvo što me je preplavilo kad sam čula njegov smeh.

Čim mi je Eli Karmajkl otvorila vrata, znala da će mi se verovatno dopasti. Visoka plavuša je na sebi imala firmirani kombinezon, plavi šešir, monokl i veštačke brkove.

Krupne svetloplave oči zatrepataše prema meni.

Zbunjena, morala sam da pitam: „Jesam li došla u... nezgodnom trenutku?“

Eli se načas zagledala u mene kao da ju je zbunilo pitanje koje je na mestu s obzirom na njeno prerušavanje. Kao da se odjednom setila da nosi veštačke brkove, pokazala je na njih. „Poranila si. Spremala sam stan.“

Posprema sa šeširom, monoklom i brkovima? Pogledala sam u svetlo prostrano predsoblje iza nje. Bicikl bez prednjeg točka stoji naslonjen uza zid; fotografije, razglednice i nekoliko isečaka zakačeno je na plutanu tablu na kredencu od orahovine. Dva para čizama i jedan par

salonki neuredno leže ispod niza zakački krcatih jaknama i mantilima. Pod je obložen parketom.

Veoma lepo. Široko sam se osmehivala kad sam ponovo pogledala Eli jer imam dobar osećaj. „Bežiš li od mafije?“

„Molim?“

„Zbog prerušavanja.“

„Oh.“ Nasmejala se i pomerila od vrata, pokazavši mi da uđem. „Ne, ne. Sinoć me je posetilo nekoliko prijatelja i previše smo popili. Izvukli smo sve moje stare kostime za Noć veštica.“

Ponovo sam se osmehnula. Zvuči zabavno. Nedostaju mi Rijan i Džejsms.

„Ti si Džoslin, je l' tako?“

„Da. Džos“, ispravila sam je. Ne odazivam se na Džoslin otkako su mi roditelji poginuli.

„Džos“, ponovila je i osmehnula mi se kad sam načinila prve korake u prizemnom stanu. Miriše sjajno – sveže i čisto.

Kao stan iz koga se selim, i ovaj je džordžijanski, samo što je svojevremeno bio deo kuće, koja je sad podeljena na dva stana. Zapravo, drugi stan je pretvoren u butik, kome pripadaju i prostorije na spratu. Ne znam kakve su te prostorije, ali butik s ručno izrađenom, unikatnom odećom je veoma lep. A *ovaj* stan...

Opa.

Zidovi su toliko glatki da je jasno da su nedavno okrećeni, a ko god da je renovirao stan uradio je odličan posao. Na parket su, oko zidova, postavljene lajsne, a između tavanice i zida nalaze se udubljenja kao u većini starih kuća. Tavanice se pružaju u beskraj, kao u mom starom stanu. Hladnu belinu zidova ublažavaju živopisna umetnička

dela raznih stilova. Belo bi trebalo da deluje grubo, ali ovde unosi jednostavnu eleganciju naspram tamnih orahovih vrata i parketa.

Već sam se zaljubila iako još nisam videla ostatak stana.

Eli je brzo skinula šešir i brkove pa se okrenula da mi nešto kaže, a onda se smeteno osmehnula i skinula monokl. Spustila je sve na kredenac i veselo se nasmešila. Ona je vedra osoba. Uglavnom izbegavam vedre ljude, ali ima nečeg u vezi s Eli. Mila je.

„Prvo ću te povesti u obilazak, važi?“

„Zvuči dobro.“

Eli je prišla najbližim vratima sleva i otvorila ih. „Kupatilo. Znam da je na neuobičajenom mestu, odmah pored ulaznih vrata, ali ima sve što je potrebno.“

Oh... vidi ti to, pomislila sam kad sam kolebljivo ušla.

Moje japanke odjekivale su na blistavim kremastim podnim pločicama. Celo kupatilo je u pločicama, osim tavanice boje maslaca s mnoštvom reflektora koji bacaju meku svetlost.

Kupatilo je ogromno.

Prešla sam rukom preko kade sa zlatnim kandžama i odmah videla sebe u njoj: muzika svira, sveće trepere, čaša crnog vina mi je u ruci dok sedim u kadi i iz glave izbacujem... sve. Kada je na sredini kupatila. U desnom uglu je velika tuš-kabina s najvećim tušem koji sam ikad videla. S leve strane je savremena staklena činjija na belom keramičkom kredencu. To je umivaonik?

Brzo sam nabrajala u sebi. Zlatne slavine, ogromno ogledalo, sušači peškira...

Kupatilo u mom starom stanu nije imalo ni držače za peškire.

„Au.“ Osmehnula sam se preko ramena. „Ovo je divno.“

Doslovno poskakujući na petama, Eli klimnu glavom. Plave oči joj veselo sijaju. „Znam. Ne koristim ga često jer moja spavaća soba ima pripojeno kupatilo. Pretpostavljam da je to dobro za moju buduću cimerku jer će imati kupatilo maltene samo za sebe.“

Hm, to zvuči primamljivo. Počinjem da shvatam zašto je kirija astronomska. Mada, zašto bi neko otišao odavde ako ima novca da tu stanuje?

Dok sam pratila Eli hodnikom do ogromne dnevne sobe, učtivo sam pitala: „Je l' ti se cimerka odselila?“ Iako je trebalo da zvuči kao da sam znatiželjna, zapravo sam je ispitivala. Ako je stan ovako dobar, onda je možda nedostatak u njoj. Pre nego što je stigla da odgovori, ukopala sam se u mestu pa polako okrenula da vidim celu sobu. Kao u svim starim kućama, tavanice su veoma visoke. Prozori su visoki i široki tako da svetlost prodire iz prometne ulice. Na suprotnom zidu je veliki kamin, koji se očigledno ne koristi već služi samo kao ukras, ali uklapa se u nehajno šik sobu. *Naravno, malo je pretrpanija nego što mi se sviđa*, pomislila sam kad sam videla razbacane knjige i šašave sitnice – poput Baza iz *Priče o igračkama*.

Neću ni da pitam.

Pretrpana soba je poprimila smisao kad sam pogledala Eli. Vezala je plavu kosu u neurednu punđu, nosi dve različite japanke i na laktu ima nalepnicu s cenom.

„Cimerka?“, ponovila je i okrenula se da me pogleda. Pre nego što sam stigla da ponovim pitanje, iščezla je bora

između njenih svetlih obrva. Klimnula je glavom kao da je shvatila. Dobro je. Pitanje nije bilo teško. „O, ne.“ Odmahnula je glavom. „Nisam imala cimerku. Moj brat je kupio ovaj stan kao investiciju i sredio ga. A onda je zaključio kako ne želi da se mučim s plaćanjem stanarine dok spremam doktorat pa mi ga je ustupio.“

Fin brat.

Iako nisam rekla ništa, mora da je po mom pogledu shvatila šta sam pomislila. Široko se osmehnula i izraz joj je smekšao. „Brejden ume da pretera. Njegovi pokloni nikad nisu jednostavni. A kako sam mogla da odbijem ovakav stan? Živim ovde mesec dana, ali stan je jednostavno prevelik i usamljena sam iako me prijatelji posećuju vikendom. Zato sam rekla Brejdenu da ću naći cimerku. Nije mu se dopala ta ideja, ali predomislio se kad sam mu rekla kolika je stanarina. Pravi poslovni čovek.“

Odmah sam shvatila da Eli obožava svog (očigledno dobrostojećeg) brata i da su bliski. Vidi joj se u očima kad priča o njemu, a znam taj pogled. Proučavala sam ga godinama, otvoreno se suočavala s njim i naučila da potisnem bol koji osetim kad vidim takvu ljubav na licima drugih – drugih koji i dalje imaju porodicu.

„Zvuči kao da je veoma velikodušan“, odvrtila sam diplomatski, nenaviknuta da me neko bombarduje ličnim pričama čim se upoznamo.

Eli kao da nije smetao moj odgovor, koji baš ne ohrabruje dalje poveravanje. Nastavila je da se osmehuje dok me je vodila hodnikom u dugačku kuhinju. Malo je uska, ali drugi deo se otvara u polukružnu trpezariju. Sama kuhinja je skupo opremljena, kao i sve ostalo u stanu. Svi

uređaji su vrhunski i velik savremen šporet stoji između elemenata od tamnog drveta.

„Veoma velikodušan“, ponovila sam.

Eli zagunda. „Brejden je previše velikodušan. Ne treba mi sve to, ali on je ustrajao. Prosto je takav. Uzmimo samo njegovu devojku – udovoljava joj u svemu. Samo čekam da mu dosadi kao i sve prethodne zato što je ova najgora. Tako je očigledno da je više zanima njegov novac od njega samog. Čak i on to zna. Kaže da mu takav dogovor odgovara. Dogovor? Ko još tako priča?“

Ko još toliko priča?

Potisnula sam osmeh kad sam videla njenu spavaću sobu. Neuredna je, kao i Eli. Brbljala je još malo o bratovljevoj nezanimljivoj devojci i zapitala sam se kako bi se taj Brejden osećao kad bi znao da njegova sestra priča o njegovom ličnom životu s potpunom neznankom.

„A ovo bi bila tvoja soba.“

Stojimo na vratima sobe na samom kraju stana. Ogroman erker sa otomanom i žakarskim zavesama do poda, divnim rokoko krevetom i velikim orahovim radnim stolom i kožnom stolicom. Mesto za pisanje.

Zaljubila sam se.

„Divno je.“

Želim da živim ovde. Dođavola sa cenom. Dođavola s brbljivom cimerkom. Dovoljno dugo sam živela skromno. Sama sam u zemlji koju sam prihvatila kao svoju. Zaslužujem malo odmora.

Navíci ću se na Eli. Jeste da mnogo priča, ali slatka je, mila i ima urođenu blagost u očima.

„Zašto ne bismo popile čaj i videle kako se slažemo?“
Ponovo se osmehivala.

Nekoliko trenutaka kasnije, sedela sam u dnevnoj sobi dok je Eli kuvala čaj u kuhinji. Odjednom sam shvatila da nije važno dopada li mi se Eli ili ne. Moram *ja njoj* da se svidim kako bi mi ponudila sobu. Uznemirila sam se. Ne može se reći da sam otvorena osoba, a Eli izgleda kao najotvorenija na svetu. Možda joj se neću dopasti.

„Bilo je teško“, rekla je kad je ušla, noseći poslužavnik s čajem i grickalicama. „Naći cimerku. Veoma malo ljudi naših godina može da priušti sebi ovako nešto.“

Nasledila sam mnogo novca. „Moja porodica je dobrostojeća.“

„Stvarno?“ Ponudila mi je šolju vrućeg čaja i čokoladni kolač.

Nakašljala sam se i prsti su mu zadrhtali oko šolje. Oblio me je hladan znoj i krv mi je zabrujala u ušima. Uvek tako reagujem kad sam na ivici da nekome kažem istinu. *Moji roditelji i mlađa sestra poginuli su u saobraćajnom udesu kad sam imala četrnaest godina. Od porodice imam samo ujaka koji živi u Australiji. On nije hteo da preuzme odgovornost za mene, te sam živela u hraniteljskim porodicama. Moji roditelji su imali mnogo novca. Tatin deda je bio naftaš iz Luizijane, a moj tata je bio izuzetno obazriv sa svojim nasleđem. Nasledila sam sve kad sam napunila osamnaest.* Lupanje srca mi se smirilo i drhtanje je prestalo kad sam shvatila da joj ne moram reći svoju tužnu priču. „Porodica s tatine strane potiče iz Luizijane. Moj pradedo je zaradio mnogo novca na nafti.“

„O, to je veoma zanimljivo.“ Zvuči iskreno. „Je l' ti se porodica preselila iz Luizijane?“

Klimnula sam glavom. „U Virdžiniju. Ali majka mi je poreklom iz Škotske.“

„Znači da si polu-Škotkinja. To je kul.“ Poverljivo mi se osmehnula. „I ja sam samo polu-Škotkinja. Mama mi je Francuskinja, ali joj se porodica preselila u Sent Endruz kad je imala pet godina. Začudo, čak i ne znam francuski.“ Otpuhнула je i čekala da kažem nešto.

„Priča li tvoj brat francuski?“

„O, ne.“ Eli odmahnu rukom. „On mi je polubrat. Mame su nam žive, ali tata nam je umro pre pet godina. On je bio veoma poznat poslovni čovek. Jesi li čula za *Daglas Karmajkl i ortake*? To je jedna od najstarijih agencija za nekretnine u ovoj oblasti. Tata je bio veoma mlad kad ju je preuzeo od dede i toj delatnosti je dodao građevinsku. Takođe je imao nekoliko restorana, čak i nekoliko suver-nirnica. To je malo carstvo. Brejden je sve preuzeo kad je tata umro. Sad mu se svi ulagaju – pokušavaju da se domognu nečega. A pošto svi znaju da smo bliski, pokušali su čak i mene da iskoriste.“ Lepa usta su joj se ogorčeno izvila, što nikako ne pristaje njenom licu.

„Žao mi je.“ Stvarno to mislim. Znam kako je to. Zbog toga sam, između ostalog, odlučila da napustim Virdžiniju i počnem iznova u Škotskoj.

Kao da je osetila moju iskrenost, Eli se opustila. Nikad nisam shvatala kako neko može tako da se otvori pred prijateljem, a kamoli pred neznancem, ali začudo nisam se uplašila njene otvorenosti. Da, možda će zbog toga

očekivati da uzvratim istom merom, ali kad me upozna, shvatiće da se to neće desiti.

Izenadila sam se što je zavladala izuzetno prijatna tišina. Kao da je i ona to shvatila, blago mi se osmehnula. „Šta radiš u Edinburgu?“

„Živim ovde. Imam dvojno državljanstvo. Ovde se više osećam kod kuće.“

Dopao joj se odgovor.

„Studiraš li?“

Odmahnula sam glavom. „Upravo sam diplomirala. Četvrtkom i petkom uveče radim u *Klubu 39* u Džordž stritu. Ali trenutno pokušavam samo da se usredsredim na pisanje.“

Eli se oduševila mojim priznanjem. „To je sjajno! Uvek sam htela da imam pisca za prijatelja. Veoma je hrabro što pokušavaš da radiš ono što zaista želiš. Moj brat misli da su doktorske studije gubljenje vremena zato što bih mogla da radim za njega, ali ja to volim. Pored toga, predajem na fakultetu. To je samo... pa, to me usrećuje. A ja sam od onih grozних ljudi koji mogu da priušte sebi da rade ono u čemu uživaju iako su slabo plaćeni.“ Namrštila se. „To zvuči užasno, zar ne?“

Zaista nisam od onih što osuđuju. „To je tvoj život, Eli. Imaš sreće što si bogata. To te ne čini lošim čovekom.“ Išla sam kod psihijatra kao srednjoškolka i sad sam mogla da čujem njen unjkav glas: *Zašto ne možeš to da primeniš i na sebi, Džos? Prihvatanje tvog nasledstva ne čini te lošim čovekom. To su tvoji roditelji želeli za tebe.*

Od četrnaeste do osamnaeste godine živela sam s dve hraniteljske porodice u rodnoj Virdžiniji. Nijedna nije bila imućna, te sam iz velike, bogate kuće prešla u skromnu gde

sam umesto skupe hrane jela špagete iz konzerve, a odeću delila s mlađom „sestrom“, koja je slučajno bila iste visine. Budući da su svi znali da ću naslediti veliko bogatstvo, kako sam se bližila osamnaestom rođendanu, tako su mi sve više prilazili poslovni ljudi iz grada ne bi li iskoristili naivno dete, kako su mislili, i domogli se novca za ulaganja, a jedan drug iz razreda hteo je da uložim u njegov veb-sajt. Pretpostavljam da se ustežem da trošim svoj novac upravo zbog načina na koji sam proživela tinejdžerske godine, a potom bila na meti lažljivaca koje su moji duboki džepovi zanimali više od mene.

Dok sam sedela s Eli, devojkom sličnih novčanih prilika koju muči griža savesti (mada druge vrste), osetila sam iznenađujuću sponu s njom.

„Soba je tvoja“, rekla je iznebuha.

Njena nagla izjava izmami mi smeh. „Tek tako?“

Eli se odjednom uozbiljila i klimnula glavom. „Imam dobar osećaj u vezi s tobom.“

I ja s tobom. Osmehnula sam se s olakšanjem. „Onda bih volela da se uselim.“

DRUGO POGLAVLJE

Nedelju dana kasnije preselila sam se u raskošan stan u Dublin stritu.

Za razliku od Eli i njenog nereda, volim red oko sebe, što znači da sam odmah prionula na raspakivanje.

„Jesi li sigurna da nećeš da popiješ čaj sa mnom?“, pitala je Eli s praga dok sam stajala u sobi okružena kutijama i koferima.

„Stvarno hoću da raspakujem sve ovo kako bih mogla da se opustim.“ Ohrabrujuće sam joj se osmehnula kako ne bi pomislila da je izbegavam. Uvek sam mrzela taj opterećujući deo prijateljstva – iscrpljujuće ispitivanje ličnosti, razmišljanje kako li će druga strana reagovati na određeni ton ili stav.

Eli je samo klimnula glavom s razumevanjem. „Dobro. Pa, imam predavanje za sat vremena, pa bih mogla da prošetam umesto da idem taksijem, što znači da moram odmah da krenem. To će ti dati malo prostora i vremena da se upoznaš sa stanom.“

Već mi se više sviđaš. „Uživaj na predavanju.“

„A ti u raspakivanju.“

Huknula sam i mahnula joj, a ona mi se ljupko osmehnula i izašla.

Čim su se ulazna vrata zatvorila, bacila sam se na neverovatno udoban novi krevet. „Dobro došla u Dablin strit“, promrmljala sam, zureći u tavanicu.

Začula se veoma glasna pesma „Your Sex is on Fire“ grupe *Kings ov lajon*. Zagundala sam što mi neko tako brzo narušava samoću. Iskrenula sam kuk da izbacim mobilni iz džepa i osmehnula se kad sam videla ko me zove.

„Ćao“, javila sam se srdačno.

„I jesi li se preselila u svoj prekomerno raskošan, pretenciozan nov stan?“, upita Rijan bez uvoda.

„Čujem li to gorku zavist?“

„I te kako, srećna kravo. Gotovo sam se ugušila pahu-ljicama jutros kad sam videla fotografije koje si mi poslala. Postoji li stvarno takav stan?“

„Rekla bih da stan u Londonu nije ispunio očekivanja?“

„Očekivanja? Izaći će mi na nos koliko plaćam za prokletu kartonsku kutiju koju veličaju do neba!“

Otpuhnula sam.

„Jebi se“, progundā Rijan neuverljivo. „Nedostaješ mi zajedno s našim stanom punim miševa.“

„I ti meni nedostaješ zajedno s našim stanom punim miševa.“

„Govoriš li to dok gledaš kadu s kandžama i zlatnim slavinama?“

„Ne... dok ležim na krevetu od pet hiljada dolara.“

„Koliko je to u funtama?“

„Ne znam. Oko tri hiljade.“

„Zaboga, spavaš na šestonedeljnoj kiriji.“

Zastenjala sam i sela da privučem najbližu kutiju. „Bolje da ti nisam rekla kolika je kirija.“

„Pa, održala bih ti pridiku što bacaš pare na stanarinu kad bi mogla da kupiš kuću, ali neću uzalud da trošim reči.“

„Ne trebaju mi pridike. To je najveći plus kad si siroč. Nema brižnih pridika.“

Ne znam zašto sam to rekla.

Ništa nije dobro kad si siroč.

Ili kad nemaš nikoga da brine o tebi.

Rijan začuta s druge strane. Nikad nismo razgovarale o mojim ili njenim roditeljima. To je nešto što se ne spominje. „U svakom slučaju“ – nakašljala sam se – „bolje bi bilo da nastavim s raspakivanjem.“

„Je li ti nova cimerka tu?“ Rijan je nastavila razgovor kao da nisam spomenula da nemam roditelje.

„Upravo je izašla.“

„Jesi li upoznala neke njene prijatelje? Ima li drugare? Zgodne drugare? Dovoljno zgodne da prekinu četvoro-godišnju sušu?“

Sumnjičavi smeh mi je zamro na usnama kad mi se pred očima pojavila slika tipa u odelu. Naježila sam se pri pomisli na njega i ućutala. To nije prvi put da mi je pao na pamet za ovih sedam dana.

„Šta bi?“ upita Rijan u odgovor na moju ćutnju. „Ima li nekog dobrog frajera među njima?“

„Ne.“ Izvukla sam se i izbacila tipa u odelu iz glave. „Još nisam upoznala Eline prijatelje.“

„Bedak.“

I nije. Muškarac je poslednje što mi je potrebno u životu.
„Slušaj, moram ovo da završim. Hoćeš li da se čujemo kasnije?“

„Naravno, draga. Čujemo se.“

Završile smo razgovor i uzdahnula sam kad sam pogledala kutije. Samo bih se bacila na krevet i pošteno odremala.

„Uf, hajde da završimo s tim.“

Raspakovala sam se nekoliko sati kasnije. Uredno sam presavila kutije i odložila ih u plakar u hodniku. Okačila sam odeću u orman. Poređala sam knjige na policu i stavila laptop na radni sto. Otvoren je, spreman za moje reči. Fotografija mojih roditelja stoji na noćnom stočiću, druga slika na kojoj smo Rijan i ja maskirane za Noć veštica ukrašava policu za knjige, dok mi je omiljena pored laptopa na radnom stolu. Držim Bet, a naši roditelji stoje iza nas. Slikao nas je sused leta pre nego što su poginuli dok smo pravili roštilj u dvorištu.

Znam da fotografije najčešće podstiču pitanja, ali ne mogu se naterati da ih sklonim. One su bolan podsetnik da ćete završiti slomljenog srca ako nekoga volite... i ne mogu podneti da se odvojim od njih.

Poljubila sam vrhove prstiju pa nežno dotakla fotografiju na kojoj su mi roditelji.

Nedostajete mi.

U sledećem trenutku kap znoja mi je skliznula niz potiljak i izvukla me iz setne omame. Nabrala sam nos. Vruć je dan, a ja sam se raspakivala jurcajući kao Terminator za Džonom Konorom.

Vreme je da isprobam onu divnu kadu.

Sipala sam penušavu kupku i pustila vruću vodu. Opuستila sam se čim sam osetila opojni miris lotosovog cveta. Vratila sam se u sobu, skinula oznojenu majicu i šorc pa sa samozadovoljnim osećajem slobode izašla naga u hodnik.

Osmehivala sam se dok sam se osvrkala oko sebe, i dalje ne verujući da je sva ta lepota moja – bar sledećih šest meseci.

Pustila sam muziku na smartfonu, zagnjurila se u kadu i zadremala. Tek me je ohlađena voda prenela iz dremeža. Opuštena i zadovoljna koliko mogu biti, nimalo gipko sam izašla iz kade i posegnula za telefonom. Čim je tišina zavladała, pogledala sam sušač za peškire i ukočila se.

Sranje.

Nema peškira. Namrštila sam se sušaču kao da je on kriv. Mogu se zakleti da je Eli držala peškire na njemu prošle nedelje. Sad ću da kapljem po celom hodniku.

Gundajući sebi u bradu, otvorila sam vrata i izašla u provetreni hodnik.

„Ovaj... zdravo“, reče dubok glas. Brzo sam podigla pogled s bare koju sam napravila na parketu.

Zapanjeno sam zacvilela kad sam se zagledala u oči tipa u odelu.

Šta on radi ovde? U mojoj kući? *Progonitelj!*

Zinula sam dok sam pokušavala da dokučim šta se kog vraga dešava. Trebao mi je trenutak da shvatim da mi ne gleda lice. Prelazi pogledom po mom nagom telu.

Ispustila sam zagrcnut uzrujan zvuk i pokrila grudi. Svetloplave oči zagledaše se u moje užasnite. „Šta tražiš u

mom stanu?“ Žurno sam pogledom potražila neko oružje. *Kišobran? Ima metalni šiljak... Možda će poslušiti.*

Uz još jedan zagrcnut zvuk, ponovo sam ga pogledala u oči i nalet neželjene i potpuno neprikladne vreline pogodi me između nogu. Ponovo ima *onaj* pogled. Onaj mračni, gladni pogled. Mrzim što mi telo tako brzo reaguje na taj pogled s obzirom na to da bi on mogao biti serijski ubica.

„Okreni se!“, povikala sam, pokušavajući da sakrijem koliko sam ranjiva.

Tip odmah podiže ruke kao da se predaje i polako mi okrenu leđa. Zaškiljila sam kad sam videla da mu se rame-
na tresu. Đubre mi se smeje.

Ustutnjalog srca, požurila sam u svoju sobu da nađem neku odeću – a možda i bejzbol palicu – kad mi se pogled zaustavio na fotografiji na Elinoj plutanoj tabli. Na njoj su ona... i tip u odelu.

Šta, dođavola?

Zašto to nisam primetila? O, da. Zato što ne volim da ispitujem. Ozlojeđena što tako šugavo zapažam, brzo sam bacila pogled preko ramena. Zahvalna sam što ne viri. Njegov duboki glas dokotrljao se hodnikom do mojih ušiju dok sam hitala prema sobi. „Ja sam Brejden Karmajkl. Elin brat.“

Naravno da jeste, mrzovoljno sam pomislila dok sam se brisala peškirom pa ljutito navukla šorc i majicu na bretele.

Skupila sam smeđeplavu kosu u neurednu punđu na temenu i odmarširala natrag u hodnik da se suočim s njim.

Brejden se okrenuo. Uglovi usana mu se izviše dok je prelazio pogledom po meni. Nema veze što sam se obukla. I dalje me vidi golu. Očigledno je.

Ratoborna zbog pretrpljenog poniženja, podbočila sam se. „I samo si ušao bez kucanja?“

Izvio je tamnu obrvu zbog mog tona. „Ovo je *moj* stan.“

„Trebalo bi da kucaš iz proklete uljudnosti“, usprotivila sam se.

Samo je slegnuo ramenima i gurnuo ruke u džepove pantalona. Skinuo je sako i zavrnuo rukave bele košulje do lakata, otkrivši snažne podlaktice na kojima su iskočile vene.

Stomak mi se uveza u čvor želje pri pogledu na te poželjne podlaktice.

Sranje.

Sranje sranje sranje.

Pocrvenela sam u sebi. „Zar nećeš da se izviniš?“

Brejden se mangupski osmehnu. „Nikad se ne izvinjavam ako to zaista ne mislim. A zbog ovog se neću izviniti. Ovo je nešto najbolje što mi se desilo ove nedelje. Možda i cele godine.“ Osmeh mu je toliko opušten da me mami da mu uzvratim. Ali neću.

Brejden je Elin brat. On ima devojkju.

I taj neznanac me opasno privlači.

„Au, kakav dosadan život sigurno vodiš“, odgovorila sam nadmeno i neuverljivo. Pokušajte vi da budete duhoviti pošto ste pokazali intimne delove tela tipu koga ne poznajete. Nisam mogla da ga obidem u širokom luku i morala sam da potisnem leptiriće u stomaku kad sam osetila dašak njegove primamljive kolonjske vode.

Brejden je samo progundao nešto i pošao za mnom. Osetila sam njegovu vrelinu iza leđa dok sam išla prema dnevnoj sobi.

Prebacio je sako preko naslonjače. Poluprazna šolja kafe stoji pored raširenih novina na stočiću. Raskomotio se dok sam, ne sluteći ništa, bila u kadi.

Uzrujano sam mu dobacila pogled preko ramena.

Njegov dečaćki osmeh pogodi me u grudi. Brzo sam odvrtila pogled i sela na naslon kauča. Brejden se opušteno smestio u naslonjaču. Osmeh je nestao. Samo mu mali osmejак poigrava u uglu usana, kao da razmišlja o nekoj samo njemu znanoj šali. Ili o meni gojoj.

Uprkos odbojnosti prema njemu, ne želim da mu moja golotinja bude smešna.

„Dakle, ti si Džoslin Batler.“

„Džos“, ispravila sam ga odmah.

Klimnuo je glavom i zavalio u naslonjači, pruživši ruke oko naslona. Ima divne šake. Elegantne ali muževne. Krupne. Jake. Pre nego što sam shvatila šta se dešava, glavom mi je prošla slika kako mi ta šaka putuje unutrašnjom stranom butine.

Jebiga.

Odvojila sam pogled od njegovih šaka kako bih ga pogledala u lice. Izgleda kao da mu je prijatno, ali istovremeno odiše autoritetom. Odjednom sam shvatila da je ovo Brejden sa svim onim novcem i obavezama, umišljenom devojkom i mlađom sestrom prema kojoj je preterano zaštitnički nastrojen.

„Sviđaš se Eli.“

Eli me ne poznaje. „I meni se sviđa ona. Nisam sigurna da to mogu reći i za njenog brata. On mi deluje pomalo nepristojno.“

Brejden mi uputi onaj pomalo podsmešljivi osmeh. „Ni on nije siguran da to može reći za tebe.“

Tvoj pogled govori nešto drugo. „Stvarno?“

„Ne znam dopada li mi se što mi mlađa sestra živi sa egzibicionistkinjom.“

Namrštila sam se i jedva odolela da mu se ne isplazim. On zaista izvlači moju zrelost na površinu. „Egzibicionisti se skidaju u javnosti. Ja sam mislila da sam sama u stanu i zaboravila sam peškir.“

„Hvala bogu na sitnim ustupcima.“

Ponovo to radi. Gleda me *onako*. Zna li koliko to otvoreno čini?

„Ozbiljno“, nastavio je i spustio pogled na moje grudi pre nego što ga je ponovo podigao do mog lica. „Trebalo bi da stalno šetaš gola.“

Taj kompliment mi je prijao. To je jače od mene. Nago-veštaj osmeha izvio mi je ugllove usana i odmahнула sam glavom kao da je nestašan školarac.

Zadovoljan, Brejden se tiho nasmejao. Osetila sam čudnu, neočekivanu ispunjenost u grudima. Znam da moram preseći tu neobičnu trenutnu privlačnost koja se rodila među nama. Ovako nešto mi se nikad nije desilo i moram da improvizujem.

Prevrnula sam očima. „Ti si seronja.“

Uspravio se i frknuo. „Uglavnom mi žene to kažu pošto ih pojebem i pozovem taksii.“

Brzo sam zatrepkala zbog njegovog neuvijenog izražavanja. Vidi ti to. Već koristimo tu reč iako smo se tek upoznali?

Primetio je. „Nemoj mi reći da mrziš tu reč.“

Ne. Pretpostavljam da može biti veoma uzbudljiva u pravom trenutku. „Ne. Samo mislim da ne bi trebalo da pričamo o jebanju jer smo se tek upoznali.“

Dobro. To nije ispalo kako je trebalo.

Oči su mu veselo zasjale. „Nisam znao da to radimo.“

Naglo sam promenila temu. „Ako si došao da vidiš Eli, ona je na predavanju.“

„Došao sam kako bih te upoznao. Mada nisam znao da ću *tebe* zateći. Kakva slučajnost. Često sam razmišljao o tebi od našeg susreta u taksiju.“

„Možda dok si večerao sa svojom devojkom?“, rekla sam prepređeno, osećajući se kao da plivam protiv struje. Želim da prestanemo s očijukanjem i da vodimo uobičajen razgovor kakav bi trebalo da vodim s cimerkinim bratom.

„Holi je otišla na jug da poseti roditelje. Ona je iz Sautemptona.“

Zabole me. „Dobro. Pa...“ Ustala sam, nadajući se da će ga taj pokret oterati. „Volela bih da kažem kako mi je drago što smo se upoznali, ali bila sam naga tako da mi... nije drago. Moram mnogo toga da završim. Reći ću Eli da si svraćao.“

Brejden se nasmejao i ustao da obuče sako. „Ti si baš tvrd orah.“

Dobro, očigledno je da ovom tipu moram sve da crtam. „I nećeš slomiti ovaj orah. Nikad.“

Zagrcnuo se od smeha kad je pošao prema meni, nateravši me da uzmaknem prema kauču. „Zaista, Džoslin... zašto sve što kažeš zvuči tako bezobrazno?“

Ogorčeno sam zinula. Okrenuo se i otišao... a njegova je poslednja.

Mrzim ga.

Stvarno ga mrzim.

Šteta što ga moje telo ne mrzi.